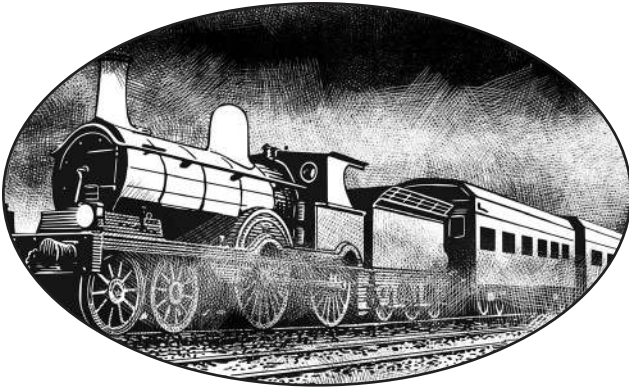

YAŞANMIŞ | ÖY
KÜ
LER

İLKA | YA
YIN
CI
LIK

koş
kuruluş
koş

İLKA | YA
YIN
CI
LIK

Yazan

Tuna DURAN

Resimleyen

Murat SEVİNÇ

Sertifika Nu.

49510

BASIM YERİ

SALMAT

Mutlu Mahallesi İmam Alim Sultan Caddesi No:101 MAMAK/ANKARA

Tel: 0 505 442 78 13

www.ilkayayincilik.com

Uzun Osman'a...

1. Bölüm

Soğuk Bir Gün

Ankara'nın soğuk günlerinden biriydi. Neyse ki ayaz kesmiş, rüzgâr dinmişti. Böyle günlerde atlar da tedirgin olurdu. Bu durumu bilen Boyabatlı Osman Çavuş, birdenbire haykırdı:

“Kalkın bre! Atları içeri alalım!”

Osman Çavuş, oldukça güçlü kuvvetli biriydi. Anlatılanlara göre, bir atı bile kaldırabilirdi. Cephede savaşırken pek çok kahramanlığı duyulmuştu, dilden dile anlatıla anlatıla Ankara'nın bu küçük köyüne

kadar ulaşmıştı. Bu yüzden herkes, Osman Çavuş'u sever, saygı duyardı. Bu kişilerden biri de Cemal'di. Genç yaşına rağmen bilgisi kuvvetliydi. Atlar ile ilgili ne var ne yok öğrenmek isterdi. Zaten bu yüzden de Osman Çavuş'un yanında çalışıyordu. Henüz sevis olamasa da olmak için elinden ne geliyorsa yapıyordu. Tabii ki Osman Çavuş'un sesini ilk o duydu. Yattığı yerden kalkıp aniden dışarı çıktı. Dışarı çıktığında gözlerine inanamadı. Gökbey bir o yana bir bu yana sıçırıyordu. Onu böyle gören Cemal, hemen Osman Çavuş'a seslendi:

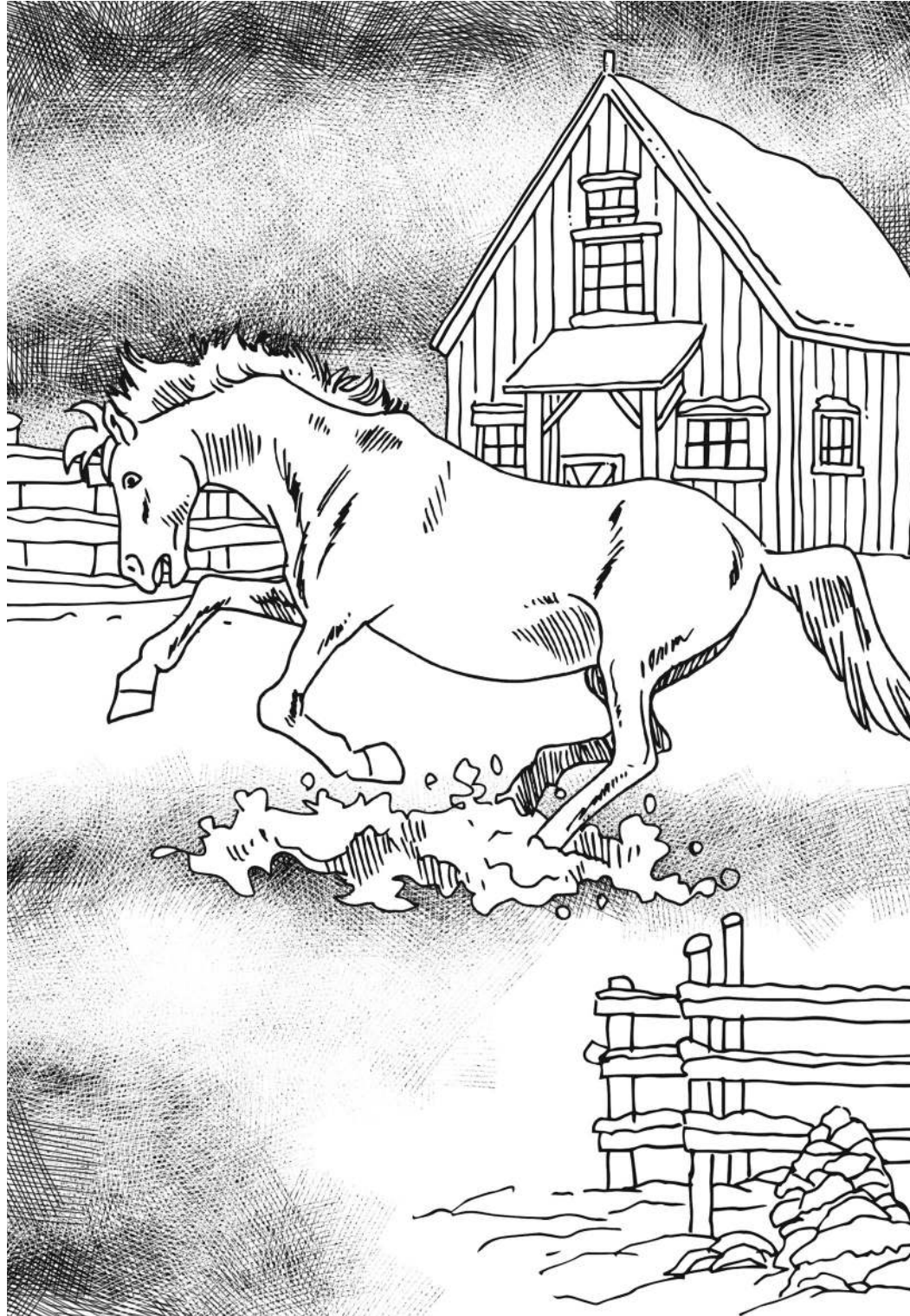
“Osman Çavuş! Osman Çavuş!”

Osman Çavuş, Cemal'i görünce bir kez daha bağırdı:

“Kalkın bre! Uyumayın!”

Osman Çavuş, içeride uyuyanlara birkaç kez bağırsa da sesini yetiremedi. Vakit kaybedemezlerdi. Hemen hamle yapıp Gökbey'e doğru koştu. Cemal de aynı anda koşunca Gökbey, yerinden sıçrayıp koşmaya başladı. Koşarken de tuhaf hareketler yapıyordu. Bu durumu ilk fark eden Cemal oldu:

“Hiç böyle yapmazdı. Soğuktan da korkmazdı. Di-

ğerleri içeri girdi bile... Gökbey neden böyle yaptı ki?”

Cemal’in şaşkın bakışlarını gören Osman Çavuş, yerdeki izleri işaret etti. Gökbey yaralanmıştı. Bu yüzden de yarası kanıyordu. Cemal, Gökbey’i çok sevdi. Hemen koşmaya başladı. Soğuk yüzünü kesse de koşmaya devam etti. Gökbey bir an yavaşlayınca hızla üstüne sıçradı. Gökbey’in üstünde eyer yoktu. Cemal, iki elini sakince Gökbey’in boynuna doladı. Sonra da usulca seslendi:

“Dur Gökbey... Dur... Şşşşş...”

Gökbey olduğu yerde sıçramayı kesip durdu. Osman Çavuş, Cemal’e bakarken başka bir ses duyuldu:

“Hey bre Cemal! Ne yamansın!”

Konuşan Demirbüken Hüseyin’di. O kadar güçlü kolları vardı ki demiri bile bükebildiğini söylerlerdi. Söylenti bu ya, gel zaman git zaman Hüseyin’in lakabı olup çıkmıştı. Oldukça güçlüydü. Güçlü olmasına güçlüydü de biraz uykucuydu. Uyumayı çok severdi, tabii türkü söylemeyi de...

Demirbüken Hüseyin bir yandan Cemal’e bağırırken bir yandan da esniyordu. Onun bu hâlini gören Osman Çavuş, bir kez daha bağırdı:

“Siz uykucular uyurken Cemal, Gökbeý’i yakaladı. Sakinleřtirdi. Yarası var. Hemen sarmak gerekir.”

Bu sırada içeriden çıkan Ali, gözlerine inanamadı. Gökbeý’in neden dışarıda olduğunu anlamaya çalışırken Osman Çavuş’un sesini duydu:

“Haydi bre Ali! Gökbeý yaralıdır. Hemen içeri alıp yarasını temizleyelim. Huysuzluk etmesin!”

Ali bir süre sonra kendine gelince hızla içeriye koştu. Gerekli malzemeleri aldı. Sonra da içeriye Gökbeý girdi. Sağ bacağıının arkasından kan sızıyordu. Ali hemen bacağı baktı. Çok geçmeden de konuştu:

“Neýse ki derin bir yara değil. Keskin bir cisim çarpmış olmalı. Belki de rüzgâr dinmeden önce olmuştur. Oysaki durduğu yer, korunaklıydı. Nasıl oldu da dışarı çıktı?”

Cemal, bir süre Gökbeý’e baktı. Sonra da Ali’ye seslendi:

“Biliyorsun, soğuktan değil de rüzgârdan korkar. Belki de bu yüzden kendini dışarı atmıştır. Neýse ki şimdi iyi olacak...”

Ali, veteriner olmak istemişti. Oysaki savaş şartları yüzünden bu isteği gerçekleşmemişti. Tabii ki iste-

ğinden vazgeçmemiştir. Bir süre veterinerlerin yanında çalıştı. Hayvanlar ile ilgili öğrenmesi gerekenleri tek tek öğrendi. En çok atlar ile ilgilenmişti. Zaten bu yüzden Osman Çavuş'un yanında çalışıyordu. Osman Çavuş, çok iyi at yetiştirirdi. Ayrıca atların eğitimi de çok iyi bilirdi. Yanında çalışanları da çok dikkatli seçerdi. İşte Ali de bunlardan biriydi. Gökbey'in durumunu kısa sürede anlamıştı. Bacağındaki yarayı sardıktan sonra bir de ilaç verdi. Sonra da Cemal'e döndü:

“Merak etme yarına kadar turp gibi olur.”

Tam da bu anda Demirbüken bağırdı:

“Yarına kadar mı? Yarın sabah erkenden oyunumuz var.”

Osman Çavuş da şaşırıldı. Yarınki oyun aklından çıkmıştı. Bir süre Cemal'e baktı. Cemal ilk defa Gökbey ile birlikte oyuna katılacaktı. Oyun için kaç gündür hazırlanıyordu. Peki ama Gökbey, oyuna katılabilecek miydi? Herkesin kafasında aynı anda beliren bu sorunun cevabı, Ali'den geldi:

“Kimse merak etmesin! Herkes hazır olsun! Yarınki oyunda, kazanan biz olacağız. Gökbey'in yarası,

yarına kadar iyi olur. Bana güvenin!”

Bu sırada içeriye giren Nurettin Bey de olanları gördü. Hemen Osman Çavuş’a döndü:

“Osman Çavuş, bu ne hâldir? Yoksa Gökbey’in yarısı kötü müdür?”

Osman Çavuş önce Ali’ye sonra da Cemal’e baktı:

“Merak etmeyesin Nurettin Bey... Gökbey de biz de iyiyiz. Yarın oyuna çıkacağız. Peki sen söyle, neden bu kadar erken geldin? Yoksa...”

“Aslında çok önemli bir durum oldu. Paşa’dan emir aldık.”

Paşa’nın ismini duyan Demirbüken, birden hazır ol durumuna geçti:

“Paşa mı? Mustafa Kemal Paşa mı?”

Nurettin Bey, cevap vermeden bir iki adım attı. Bulduğu bir tabureye oturdu. Herkes şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Nurettin Bey, herkesin gözündeki şaşkınlığı görünce konuşmaya başladı:

“Oyundan sonra Paşa’nın yanına gideceğiz. Çok önemli bir görev bizi bekliyor olmalı... Yoksa Paşa neden bizi çağırırsın ki? Oyundan sonra hazır olun!”

Nurettin Bey, çok iyi bir veterinerdi. Atlar ile ilgili

çok sayıda çalışması vardı. Ali de bir süre ondan eğitim almıştı. Osman Çavuş da Nurettin Bey ile birlikte çalışırdı. Ülke için önemli olan atları bulup yetiştirirlerdi. Ayrıca çok sayıda atın da iyileşmesini sağlamışlardı. Tabii ki atçılık ile ilgili bir konu olunca ilk danşılan kişilerin başında da Nurettin Bey geliyordu. Bu yüzden Paşa'nın onları çağırması çok önemliydi.

Cemal, Nurettin Bey'i duyduktan sonra çok meraklanmıştı. O gittikten sonra bile merakı bir türlü geçmedi. Ertesi gün katılacağı oyunu bile unutmuştu. Onun bu durumunu gören Osman Çavuş, neler olduğunu anladı:

“Cemal! Merak etmeyesin! Bize verilen her görevi başardık. Unuttun mu? Gökbey'i de yaralı bulmuştuk. Çok küçüktü. Kısa sürede iyileştirip bu yaşa getirdik. Şimdi iyice dinlen! Yarın, oyunda güçlü olman gerekir. Gökbey de iyi oldu. Fırtına da dindi. Herkes yatmaya gitti. Sen de gidesin!”

2. Bölüm

PAŞA'NIN EMRİ

Günün ışımaya başlamasıyla atların kişnemesi bir olmuştu. Cemal, sesleri ilk duyan olduğu için aniden yerinden sıçradı. Sonra da hızla koşup ahırlara yöneldi. Tam ahırın önüne gelmişti ki Osman Çavuş'u gördü:

“Aşbar getirdim sandılar. Baksana, hepsi de nasıl kişner durur... Merak etme! Gökbey de diğerleri de çok iyi...”